

Ivo Svetina

ANICA, ZAŠIL TI BOM PIZDO, ANICA

Si harfa s kraljevo glavo, svilene copatke, ki plešejo po mladi neonski travi, vesele pagatove roke na črtastih oblakih; karirane hlače in nabreklo krilo, norčava vrtavka opasana s pisanimi pasovi, pasijonskimi vzorci, glasovi in v njih skriti toploglavi psi. Razpuščeni kodri so se zadrgnili krog tarokastih potonik na mehkem bregu Vrbskega jezera. Otožna je tvoja spolna energija! Smehljajo se znamenite srčne dame, srečne rane v senčnatem zatišju zaliva hermelina; čudni črni cofi. Zašiljeni, zakrivljeni mastni prsti segajo v moje sanje, panjsko olje; kot strup medu, ki zagreni v krvavi korenini belo pobarvanega plotu, na katerem visi teman slonov jezdec. Za pasom mi bingljajo slikoviti škisi, pijani škorci, ki jih bo pobila razvezana električna. Bela ladja, lepa alba, slepa halja!

Okronala si blede glavo mojega penisa, da so pognali zidovi čudežnih palač, rozine pravljičnih pogaç.

Odpadlo je listje vrat; in nemih nog je vstopil sam Pikov kralj. S krznenimi rokami je oplodil mojo spečo sestro. O, Kraljica! Med kapljami ambrozije so trdele tvoje solze, žolti kamni z dna bengaličnega srca. Ganimed, slovenski izdajalec!

Jaz sem noč, jaz sem kamen. Seštet, stehtan, razdeljen. Danielov timijan v soparnem žrelu realnosti.

Od mladosti mrtev ležim med truploma tete in strica; v dneh, ko je oče v sovjem plašču obvladoval Ljubljano; ko je z zvestobo srca koval krasno podobo SVOBODE!

Použil sem vso Tizianovo lepoto; gole skrčene noge, beli dolgi nohti bodo zagreble v ta razkošen dvorec kože in vonja; v jutru, ko se na tebi odpirajo preplašene rože.

Olupile so se sanje s tvojega toplega telesa, z jezera, ki me bo tako domače sprejelo vase. Ali je voda?, ali je ogenj? Saj je vseeno; živiš poleg mene in najine žile so valoviti sprehodi skoz grič las, ki so sadovi belih glav, skopanega sadja, ki drsi iz tvojih zaledenelih in v temi lajajočih oči. Anica; ob Cékaju že rdijo prve češnje! Ko bom storil silo najini mali deklici, ki speča živi v tvojem krvavem globusu. S penisom bom preoral zakrivljeni kontinent, ki se razteza od žgočih ganglijev na tvojem krhkem zatilju; TABU... in preko rodovitnih sadovnjakov, kjer so se razcveteli nohtki najine male deklice, ki nema visi v tvojem naraslem atlasu; med zasneženimi dolinami, kjer umira v snegu glas in se diamanti spreminjajo v sončne kaplje, koroško roso v roki broške triglavih vrhov; v belih dolinah, kjer nebo sleče srajco, na sneženih telesih, v katerih so zadišale

zrasle ustnice najine male male deklice, ki dišeča ždi v tvojem cine-mascopskem zemljevidu. Na njenih plavih trepalnicah se lesketajo opilki najvišjih slovenskih gora; na njeni goli glavici žive orli najtežjih besed, ki jih izgovarja ustje tvoje maternice; v meglo in vonj gnijočih sliv zavite vasi pod Stolom.

Prešernova mati je v bolečini skrčila težke in potemnele noge in iz zadimljenega tempeljskega mraku so segle proti njej umite roke, ki so prerezale vrvi krvi, da je odplaknilo novorojenčka daleč, daleč od v trpljenju tleče pizde. O, Ana! Anica...

SEM VODA TVOJEGA PORODA!

Nenehno nosi kača breme zemlje. Po debelih cvetovih mleka se plazijo muhe skrivnostnih muk, ki se spreminjajo v glasbo, v petje valov na nevidnih rokah srečnih oči, na bolečih prstih polakiranega plazu plamena. Skrila si se med hlape, med šopke nageljnov, med veneče gorenjske simbole.

Skrita kri curlja iz temne kovine, usodne posode tvojega imena. Sparjena riba ječi v ječi zlatega vina, bose dlani prihajajo iz tvojega obraza in odrezani lasje se mrtvi blešče v najini potopljeni hiši. Rad bi bil labod, rad bi se napil tvoje sveže krvi. Rad bi bil rdeč list. Duržaji so postali moji poglavarji.

Tvoja glava sanja pri mojem penisu in moj jezik govori v tvoji vagini.

Goreč nož na progi Ljubljana Kompostelje je presekala srebrne nitke večera. S tankimi podplati hodim po napol narejeni luni in debelušne žabe, polne mistične kisline, pojejo pod bogatimi kostanji, oglatimi lobanjami psov, ki so pogoltnili svoje težke jezike; v odsevu jezera jeze, v tvoji blagodejni senci POGLAVAR. ZMAGUJ!

Na vzpetinici tvojega skrečenega prsta gori Beli grad, v objemu prstana rožnatih kostanjevih cvetov. Lepa divjina! Dvignil in napel se je narastel spomin na tvoji potemneli avgustovski dojki, na tihe mlečne sledi pod tanko zažgano kožo. Strgala se je toplota v tvojem telesu in med moja segreta stegna si položila venec prekrvavljenih divjih cvetov, ki žgejo in votlijo mlado meso, ki se dviga in širi ena sama koprneča želja po trepetu tvoje divinske dlani; po hladni glavi, ki v očesu išče oceanske snovi.

Segreti asfalti tiho govorijo skoz slušalko noči; tiho, da še nikdar tako... Med razmaknjenimi molekulami prihajajo nage apsare, v razmehčanem nemem svetu žive hladni otroci, ki spe v naročjih potopljenih zlatih čolnov. KRASOTA JE BRIDKA STVAR.

Moskva, 3. junija

Brat, Utnapištim!

To pismo ti pišem z nohti na kutikulo lotosovega cveta. Zgodovina je odložila otroke v mojem prozornem obrazu; siroteži so shodili ob slapovih tvojega mleka in bele kače so zgorele v objemu krone tvojega pečatnega prstana. Pozabil si name, na klice mojih blagih morskih ur, ko sem te ljubil na meji kozmološke maternice, po kateri plovejo liberijski remorkerji. V sedem zvezd je razpadla enotnost telesa in duha, divje duše so raztrgale derivate ljudske modrosti, ki

je Ganimedov most prek bruhajoče gore rdečih črk, lipovih listov, v katerih živijo zasuta jezera belih zagrebških juter, ko se uresničujejo pojavi Rima, ki so ga prekrili moji lasje.

Imel sem sestre in brate, ki so bolj ljubili svetleči svet kart kot mrtvaško posteljo naše matere. Imel sem segrete hiše, v katere sem se topleje zavijal kot v tvoje porodne krike. Imel sem sveto vest, ki je brstela v vrtu metastaz. Bil sem labod, ki me je v roževinastih kleščah prenesel prek polnočne vode.

Veš, Utnapištim, težko je umreti; bivati brez pravljicnih igrač in nevrotičnih krajev, v mrak potopljenih gričev epilepsije. Težko je brez matere graditi kupolo sveta.

DIVJI DUŠI

»Kot svetlo znamenje nad zvezdnatimi zastavami naše sodobne politične zavesti.«

Pete so votlo kovale ovalno labodje oko in v jezeru so glasno umirali grbavi hrasti. V centru srca se razkrajajo beljakovine in nohti so oblaki, ko potujejo po krajih neba. Ostanke hrane mečeš v ogenj, za najini divji duši, za najino kavalerijo rustikano, ki jezdi prek žalujoče zemlje vrb in črnopijanih vigilij. Zavpila je svila na dnu copat, ker so črti popili krizmo in položili ogledalo pod najino blazino. S svetimi božjimi predmeti, s fliperji in s skovirji sva porisala posteljo, ki jo je varovala trutamora; peterokraka zvezda, ki odganja moro, ki otrokom pije kri. Prejmi belo oblačilo in ga prinesi brez madeža pred sodni stol Gospoda našega Jezusa Kristusa, da boš imel večno življenje. Rodila si uroke, ki so strdili šentjanževca najine poročne noči. Dojila si strahove, ki so odganjali otroke od najine ljubeznive postelje. Vzredila si temna jezera krvi, ki so se umirila v najinih zobeh in utopila najini divji duši.

Iz črne marmornate grobnice je vzknila rdeča vrtnica in se z belibi zobmi zagrizla v ledeno črnino, v zamišljene žile spečega kamna.

BRATJE! naša domovina je v nebesih! Naši voditelji so iz plemen pastirjev belih ovác. So vijolična znamenja na goratem hrbtu nad delo sklonjenega samoupravljalca. So vrhunski komunisti, kri naših čevljev. Med belimi oblaki, med plavim papirjem nebo, med rdečimi drevesi, med jezerskimi odbleski, med mehko livado in lahным logom, med vigredjo, med bistrino in med iskrečimi kapljami pisane-ga, kot poljub smrti mehkega in toplega bombaža ...

... bel alabastrov paviljon na krilatem srcu zaljubljenega laboda, vodnjaka tihougaslih zvezd, ki so z umitimi zobmi in dišečimi usti padle z nočne očetove strani. Spretno roke smrtné bolečine, veke morfija, sterilna ležišča odprtega mesa; prihajajoča in vase zavijajoča se jasnovidnost temnosvetlečega lesenega prostora, kjer se truplo preobleče v mir. Gibki prsti so stkali ta idilični gobelin junijske smrti.

Pod kovtrom vincev leži, zakopana v sveže razmesarjeno črnico, živi naša bratska in edinstvena hiša, ki so jo metulji v večeru prvega maja okrasili in so lijane in lilije zasule njena tapecirana stopnišča. Bobni so dozoreli v njeni senci.

Premaknila se bodo mlinska kolesa Parnasa in voščeni lavreati socrealizma bodo slepi in nemi merili metre svojih posušenih jezikov! Zaukala bo rdeča zvezda in žetev bo napolnila kašče proletarskih src. Do siteda se bodo nasmejale deklice in otroci bodo preko jedrih grudi napeli mehkosvilnate bluže prvega revolucionarnega obhajila. Življenje ne bo ne reka ne sod, ne uka žeja ne goljufiva kača: ŽIVI SPOMIN PRAŽIVEGA!

SRCE V OMAMI

Vame se stekajo najlepše ure razkošja dneva. Izza tvojih oči je privrela omama srca; iz stopljenih celic, ki potujejo po deželi rajskomili v ogledalu, nad mojimi razgaljenimi rameni, med tvojimi mokrimi prsti, s katerimi si prijela moj trzajoči penis. Sem napaka v steklu, podvodno oko agave, pod sneženim stolom ujet fant. Hlapi rajskega gaja.

Strdilo se je zeleno jutro nad čudežnimi afriškimi dlanmi in vroči kamni so zasuli cvetoči grajski dvor. Škropila je sperma po oddaljenih predelih sveta, po modrocih, po prepotenih oratarjih; ... deževala je v razprta usta kot mrtve temnooke lastovke na puhteče brazde v bližini svetega Marka.

Očetovi vojaki korakajo skoz sadno kupo noči, skoz naše drage sobe. Smo alienirana krvna telesca, Titovi učenci, pojoči skoz življenja in smrti. Pozidali so poligon mojega otroštva, tihe načrte kostanjevih balonov, ki so me dvigovali na Reber, k vodovodnemu rezervarju, nad palače potonik in lilij. Samo na stranišču, za vegastimi gardinami, skoz katere peče rdeči ogenj večnega slovenskega snega, plapolajočih tančic, je še ostal vonj tihega škrabljanja vaškega večera, blede Nastje Ivanovne in njenega grbavega belega psa. Sledi izumrlega kompota in drobnjaka v nedeljski juhi. V zlatu in rožah bije pol-dan.

ZLATO IN ROŽE

Po parku navzgor je oblečena v metulje pritekla moja mala deklica. Namesto oči so ji žarele tihe spominčice. Iz zlatih sladkih niti je stkanó tvoje hladno telo in tvoja stegna so rože zvezd, šopki okorno izbrisanih postav predčloveških kraljev. Črni metulji so tvoje oči, mama!, ko pije va opojno moldavijsko vino, razgrneš na moji postelji daljno Sovjetsko zvezo. Videl sem Leninovo rojstno hišo, v temnobarvanih sanjah sem jo videl; njene bele kamnite stebre, rahle sence, ki so se trgale na pristriženem pušpanu, ščinkavce, ki so s plavimi grli peli na okenski polici. Hodila sva objeta po belih rekah, po železnih cestah med žametnimi cveticami in vse naokrog je bilo polno rdečih partijskih amuletov. Lil je junij v tanke zelene žile, ki sva jih v meglah polnočnih potegnila iz Puškinovega trupla.

Črne so tvoje noge, moja mala deklica; in pod prosojno tkanino valovi tvoja cvetoča ritka, ziblje se in diši kot Sadkova barka na ustju konca morja.

ZLATNIKI IN ROŽMARIN

Ves sem poraščen z znano bolečino, ki me kuje v imenu življenja. Kličeš me, Nastja Ivanovna; ničesar ne rečeš. Tiho tiktakaš v lisičjem ogrinjalu, v mokrih laseh, s katerimi si me vsega prekrila, razgalila moj spol, moj korak k rojstvu. O, Moskva! O, podkev! O, sinja brada mojih ženskih želja, Laokoontovi mostovi prek Kaspijskega morja. Grenki noži so v sočni sobi, v sončni šobi, ki razveseli zadihanega komsomolca. Bakú!

Purpurna noč! Tvoji pasji oblaki, pasovi in stepe; mlade delavke, ki plovejo na tvojih čutnih smeteh; votle in črne omare, svetleč drevored življenja, ki pelje skoz tvoje razpuščene lase, hromi otroci tleči v soju tvojih plahih plastičnih plasti. Porova noč! Hodim v tvojo maternično noč, v rodno železno vas, kjer sije kvas pod težo slavnih Tomšičevih las. Nekje v tvoji zemlji šumi vreli vrelec strasti. Kdo bo plačal vsem tem otrokom, ki so se rodili med bombami? In kdo jim bo postiljal njihove slavčje postelje?

DEDINJE

Nenadoma nisem več vedel, ali je to življenje ali smrt? Ali so to gospejine igrače ali pa so le bolečine srca?

Samo sive lise so ostale na mestu, kjer sem spal jutrišnjo noč; samo rahlo vzgubana težka deka je ostala pod menoj, pod mojim vročnim telesom, ki se je razteplo z desetimi brati po krušnem svetu.

IN NOVA HRANA IN SVEŽA KRI...

Tvoje telo se ziba v snegu mojih sanj, na blazinah starih papirnatih vrtnic, ki so si v kuhinji poiskale svoj prerani grob; V CENTRU REVOLUCIJE!

Vijoličasti čašasti listi padajo; zvok premočno navite ure, ki hiti in cepeta slepa ovca v breznu barve tvojih oči; temnosinje vode pomladnega ekvinokcija, ki osvetli zahodno stran notranjega ognja, ki te ženo stori. Bronaste smreke so zrasle na podstavku spomenika, ki ga je vzela mimo hiteča kompozicija zvezd. Pesmi hrepenečih čeri...

Usuj se milost, usuj se miloba; dvigni me k svojim ustom, da bom našel svoj mir! Povij nama roke, nebo, stori naju zaplojevalca velike zemlje, univerzalnega trenutka ejakulacije, ki ji je ime POEZIJA! Sediva v tvojih kolenih, pod dežnim plaščem junijske noči, ko se voda pase v dišečih krajih pod Rožnikom. Saj si roža, saj nisi smrt, ki odznotraj plane iz človeka, da trd ostrmi. Mrliči jezdjo jadrno; prek nove hrane in sveže krvi. Dedinje...

VAŠA PARTIJSKA LJUBEZEN, OČETJE! VAŠA HEROJSKA SMRT ŽIVLJENJA!

Noči so svetleča jabolka pod Evinimi zobmi. Kaj boš storila z mojo bolešno ljubeznijo? Kje boš v juniju nabrala božične rožiče? Po alkoholu diši, v njem gori ta nočna ptica, klicavka babjih duš. Na beli kači si prijezdila po marmornatem bajerju; mlade vrbe so krasile tvojo bujno lobanjo in v sobah tvoje kože sem zagledal skice fetusov,

mladih psov, ki bodo na najkrajšo noč skočili iz tvoje danke, mehkega ognjenika sentimentalnosti, ki je omajala moj dialektični svetovni nazor, krepko pest Kominterne, v dobi sladkih političnih kultov.

Živiš v makovi meji, opojno zrno žela, ki se vzpne iz žejnega žrela in uspava plesoče Hofmanove nagrobnike. Še se bodo oglasili afriški bobni in v rdeče toge oviti togi bosonogi Masajci; še se bodo zagreble iskreče skrivljene roke v rdečo mizo, ki je skleda modrega cvetja v jeseni. Še tisočkrat bom požrl tvoje ime, groza! Lizal in božal bom tvoje ranjene noge. Ležala bova v senci zibajočega se starca. NOČEM TE, NOČ! NOČEM TE, LJUBEZEN!

Hodila sva po emiratu mojih sanj, po oljnatih travnikih, med žarom las. V belih oblekah, pod rahločutnimi satenastimi klobuki, mimo opečnatega paviljona, ob jezeru močno dišečih rac, med džunkami in bambusovimi kolibami na tihih Filipinih. Vzela si v roke goro in si kanila nekaj njenih kapljic na jezik. Spreminjaš se; zdaj si Vasilij Blaženi, in naslednji hip: Sveti Vid.

URA, MUHE IN KRISTUS

Dolga je pot v samoto in krvavo je delo, ki gradi salonske oblake nad Belim dvorom; v kupolah tvojih božajočih prstov se ziblje moja pretepena duša, koncentrični spomini na dehteče zemljevide moje pubertete.

In bog je nasul v človekovo srce zemljo in zemlja je bila prepojena s težo in ni nam bila dana, da jo sfrdirbamo. In divji psi se nam hihitajo kot mladi nori ljudje iz Judeje. Pod težkim zaspanim obrazom pečata, na križpotju srebrnih vrvic, so vrtinci vročih urezov, ki delé roparsko roko Matejevo, vso popisano s komarjevimi meči, na dva hlebca polne lune mladega mrliča. Polnoč mirno spi v mojih otroških pljučih. Utruja me spanec in delo me boli. Vse tišji in tanjši in dišeči so listi knjige, ki jo pišem v oblakih.

BABJA DUŠA

Tudi na dnu župnikovega kozarca so peterokrake zvezdice, ki so nagajive deklice s krasnimi krilci, ki srkajo vase jutranjo sončno roko, da se gole sprehajajo med lilijami, mrzlimi svečami visoke mode nedolžnosti. In deklici Jakuli so ob krstu zavezali zlato verižico krog pasu, prek rožnatih lističev njenega trebuščka. Imenovana je bila deklica, ki jo bo kri ljubila. Ki bo pila kri. Odkrušila se je takrat cerkovninkova roka in s freske visoko v kupoli je v blagoslovljeno vodo strmoglavila angelčkova glava. Ostali so plameni med lahnimi krili debelušnega telesa brez glave. In še preden se je leto štirikrat preobleklo, je med jorgovanom obležala Jakulina mati. Bledo bela; kot brez krvi... in z napihnjjenima dojka, prepolnima mleka.

SONČNE URE MOJEGA ČUDEŽNEGA ŽIVLJENJA

Pisanje je luč, v kateri se blešči poezija, luč sveta. Kot strela metana med Plutonom in Uranom, kot sluzasta iskra v mišjih možganih. Ta univerzalna proteinska protoplazma, ki ob svetlobi oči zadiši po

odgrnjeni penisovi koži, po ljubezni, po spermi, po občevanju, po tvoji vagini, ki je posrkala vsa znamenja vesolja. Nabit sem s tem izmeničnim fluidom, s kristali, v katerih spi praelement amebastega spomina, dlakavih breskev in znotraj črnih marelic, ki so samo v mimi-kriji zasanjani planeti naše galaksije, rimsko mleko, v katerem se pri-žigajo, gore in ugašajo zvezde negativne fotosinteze, solzne oči amino-kislin.

Notranjost mojega telesa, moje hiše radosti, piramide veličastja, gore in grobnice, je posejana, poseljena s POEZIJO. Slišim utrip no-madskih src in narcis iz oddaljenih asfaltnih baz, iz razbitih gričev večne MAGIJE, spomladanske analogije, TELEFONSKIH ŽIC BAU-DELAIROVEGA TELESA. Skoz stisnjene zenice so bile izstreljene ko-ordinate sedlastega vesolja; in najnižja temperatura na Uranovi stra-ni je tališče POMENA; z levjimi grivami, repi in šapami je tapecirana čutna soba MOJE POEZIJE, v ledenih čistih genetičnih zemljevidov so glasbene skrinjice, ki pojó APOKALIPTIČNI MEČI. To so sloni, ki se bodo pretopili v safirna krila lazurnih mušic, ki bodo padajoče skoz blatno vino oplodile vagine potonik ob malahitni reki, ki je stre-ha SLADKEGA SVETA. TO JE POETIČNO BREZDELJE, PERMA-NENTNA EJAKULACIJA PENISOV POEZIJE, CEDEČIH SE MOŽ-GAN BOŽJASTNEGA TIMIJANA.

NARCIZEM TE POEZIJE NI SLEPILO!

»In bela je tvoja zemlja. In vijoličasto je tvoje nebo...«

Zlati Arag in dve sablji prekrižani ženi stražita prestrašeno srce v vratih pljuč, na čelu stopnic, ki vodijo v plavi sneg; oprani beli kosmi kruha, ki rase in govori kot goreči otrok: »Zakaj se bojiš gozda ur, dežele Tikataka?«

PIKA v mojem imenu; v imenu mojega boječega greha, ki se v otroški zemlji krohota brez srebrnega pokrova mlečnih zob.

Tiho poka hiša v koži,

tiho joka koža v hiši;

bližajo se mi tvoje drseče roke, prihajajo skoz moj hrbet, z zla-timi utežmi na zapestjih plavajo skoz mene, da pada pojoča teža v dna zabuhlih oblakov in baržunastih črk, ki plešejo krog vrha iskre-č se gore PARAMOUNT.

V MENI SI, LJUBEČA ONANIJA! Si eklezijastično perilo mladih negovanih orgsekreterjev, ki se na Golanskem višavju mažejo z man-dragoro, da polete skoz Njegovo sliko čez reke in čez rame v doline dvanajstih postaj TRPLJENJA. AH, ROŽNATE SAPE!

Mrliške rože na licu groba, kelih zdrobljenih lahni lobanj. Bela je bela noč nad junijskim Krasom. Iz ust pa rase palma, senčnat ko-tiček svetega mesta iz tarokove dežele, kjer partija nima več moči. TA ČRN PUŠLC NE RASE V NOBENI KNJIGI; TO JE PROGRAM!